

כל כך הרבה עוצמה - הרימה יד שברירית ומרוסקת. היו שם הרבה כאב אישי, ביקורת עצמית והלקאה פנימית. ראיתי גם את הסדר והארגון (פרקי האצבעות בולטים...) מעשיות ונמרצות (כרית בולטת מתחת לאצבעות) ומעל הכל - כאב חזק של קושי מול אחד הילדים. היה ברור שהילד הזה מדיר שינה מעיניה.

האשה הזו ביקרה את האמהות שלה ואת עצמה. היה ברור לי שאשה ששופטת את עצמה בחומרה רבה - תהיה מאד שיפוטית גם כלפי היקרים לה. להתמודדות מול הילד נכחה בהמון קווים בידיים שלה. (נרחיב על כך אי"ה במדורים הבאים).

התלבטתי מה לומר לה. היה לה חשוב לשדר עוצמה ולא רציתי לנפץ לה את ההגנות האלו, וידעתי שבמקרה הזה יהיה מורכב לפתוח איתה את הדברים בכנות. נגעת ולא נגעת, אמרתי ורפרפתי... סיפרתי על תכונות מעניינות ביד, דיברתי על כישורים בולטים ועל חוזקות, כשנגענו בילד - ותארתי בעדינות שאני רואה איזשהו קושי בתקשורת מול הילד, היא הדפה את הדברים ושללה: "עד עכשיו דייתק, אבל פה את לגמרי טועה! הילדים שלי מושלמים, ואני מאחלת לכל אמא לחוות את הנחת שאני רווה מהם!"

רשמתי קבלה, מילאתי טפסים, ותוך כדי היא מקבלת טלפון ואני שומעת אותה שואלת: "מה? עוד פעם הביתה? מה הוא עשה עכשיו?" ואז היא נסדקה, פרצה בבכי ואמרה לתוך הפלאפון: "אין לי כבר כוחות". אספתי את חפצי בלי מילים ויצאתי. אם רק הייתי יכולה לומר לה - שרואים ביד שלה שהיא אמא משקיעה ומסורה ושהיא נותנת לילדים שלה המון! וככל שהיא תדע את זה ותראה את הטוב שיש בה, ככל שהיא תרכך את הביקורת שיש לה על עצמה, תקבל את השגיאות שלה בסלחנות, כך היא תוכל לקבל ילד בחולשותיו, לראות את הטוב שבו ולהצמיח...

"אז אני שוב חוזרת על הפרטים: התוכנית מתחילה בשעה 8:30 ואני רוצה שתהיי באולם חצי שעה קודם. זה בשביל הרוגע הנפשי שלי".

חייכתי מבעד לשפופרת. זאת היתה התזכורת השישית בשבוע האחרון. נעמה (שם בדוי, כמובן, כמו כל השמות שנציין כאן), אירגנה ארוע חד שנתי לקהילה חסידית גדולה. זה היה ערב גיבוש שלפי התיאורים הבנתי שנסות הקהילה מחכות לו שנה שלמה, וההדים עליו ממשיכים עד לארוע הבא...

לקח לנעמה הרבה זמן לבחור את התוכנית. כמה חודשים קודם היא באה לראות את התוכנית בארוע אחר כדי להתרשם באופן אישי. על הפרטים הטכניים כמו הגברה וציוד מתאים, סגרנו כבר חודשיים קודם. שלושה שבועות מראש, נשלחה הזמנה מעוצבת ומושכת.

יצאתי לדרך מוקדם, לא הרשיתי לעצמי לאחר אפילו בדקה. עם אנשים מאורגנים כמו נעמה אני לא לוקחת סיכונים.

הגעתי מוקדם מאד והספקתי לספוג את האווירה באולם. המפות, הפרחים, הקנדלברות, מנת הפתיחה המרהיבה. הכל היה מושקע ומושלם עד לפרטים האחרונים.

נעמה הסתובבה, חולשת על הכל באומנות. היא שידרה המון חוזק ושליטה במצב.

הארוע תקתק כמו שעון. התחלתי ב-8:30 בדיוק. (נס שכמעט אף פעם לא קורה...)

כשסיימתי את התוכנית פניתי עם נעמה לחדר צדדי כדי להסדיר את ענייני התשלום.

היא הודתה בנימוס ואז שאלה: אם אנחנו כבר פה, אז אולי תציצי גם על היד שלי?

היא הרימה מולי ידיים. הופתעתי, האשה החזקה והבטוחה ששידרה

קו הלב - באופן נורמלי יש שלושה קווים עיקריים ביד, העליון מביניהם הוא קו הלב.

קו הלב הוא הקו העליון ביותר שחוצה את היד לרוחב, ראשיתו מתחת לזרת והוא מסתיים בין שתי האצבעות הראשונות או קצת נמוך יותר.

בקו הלב רואים את המערכת הרגשית של האדם: קשרים עמוקים, ידידות, טוב לב או קמצנות. קו לב איכותי הוא קו חרוט, ברור ועמוק מספיק. ככל שקו הלב עמוק וחזק יותר - החלק הרגשי מפותח יותר.

יש שתי צורות בסיסיות לקו לב: קו לב קמור וקו לב ישר.

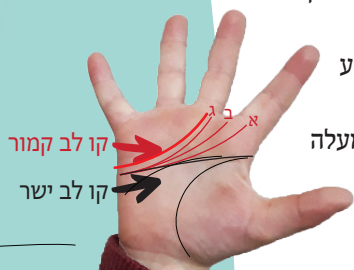
קו לב קמור - הקו עובר מתחת האצבעות ומתקמר כלפי מעלה, לרוב יסתיים בין שתי האצבעות הראשונות.

קו לב קמור מצביע על צורת ביטוי רגשית חמה ואקטיבית ויכולת מצוינת להביע רגשות.

קו לב ישר - קו העובר באופן אופקי מתחת לאצבעות ולא מתרומם בסופו כלפי מעלה [או מתרומם במידה מועטה].

בעלי קו לב ישר מופנמים יותר בהבעת רגשותיהם, הם יעדיפו לקנות מתנה כדי להביע רגש של הכרת תודה. פעמים רבות נצפה קו לב ישר אצל אנשים שעוסקים בפעילות צדקה והתנדבות, אנשים המקדישים את חייהם לעזרה לזולת.

שרשרים בקו הלב (שרשראות, עיגולים או קווים קטנים שיוצאים ממנו), מראים על ביקורת עצמית גבוהה. אם את רואה הבדלים בין קו הלב ביד ימין ליד שמאל - כדאי לך לבדוק באיזו יד יש יותר שרשראות וקווקוים, האם הביקורת העצמית היא נחלת העבר או שקו הלב יותר משורשר דווקא ביד הדומיננטית - היד של ההווה.

מוחאת כפיים

ח. רובינשטיין הפעם: קו הלב

ביז היוזרת

מנהלת ארגון חסד ותיק פנתה אלי בבקשת ייעוץ. הארגון יוצא במיזם שלי: לחם, חלב וגבינה לכל משפחה, שלא תהיה מציאות של ילד רעב.

הם רצו לערוך דינר גדול לתרומות אמידות וחיפשו מה יוכל לפתוח את הלב והכיס של משתתפות הדינר.

שבוע שלם הסתובבתי סביב השאלה: מה נוגע לאנשים בלב? מה היה מטלטל אותי באופן אישי אם הייתי יושבת בדינר כזה?

ואז עלה לי הרעיון... נגר בנה לנו ארונות גבוהים בגובה אדם, שילבנו אותם בריהוט של הצרכניה, כך שהיו נראים כמו חלק ממדפי המזון! אף אחת לא יכלה לדמיין שבתוך כל ארון כזה עומדת מסריטה שממקמת את עדשת המצלמה שלה בדיוק בחור המיוחד שקדח לה הנגר לצורך כך. באופן הזה אף קונה לא יכלה להעלות על דעתה שהצרכניה מוסרטת עכשיו, מה שיאפשר לנו לקבל תמונה טבעית, אמיתית ואותנטית מהשטח.

מיקמנו את ארונות המצלמות מול קופה מספר 3. הקופאית שישבה בקופה זו וערכה את החשבון לא היתה קופאית אמיתית מתוך הצרכניה, אלא מציגה ששתלנו שם ותיפקדה כקופאית לכל דבר: העבירה מוצרים, סרקה ברקודים, הקלידה ואפילו החזירה עודף... בתור לחשבון עמדה אשה שהחזיקה שקית עם מעט מוצרים. היו שם כיכר לחם, שתי שקיות חלב וגבינה 5%. גם קונה זו היתה מציגה ששתלנו בתוך התור. היא הגישה למוכרת כרטיס אשראי, המוכרת העבירה אותו בטבעיות ואמרה לה באדישות: מצטערת: הכרטיס לא עובר. איך את משלמת? במזומן?

הקונה, המציגה שלנו, התבלבלה לרגע ואמרה: "הכרטיס לא עובר? את בטוחה?"

"אמרתי לך, גברת", הקופאית העבירה שוב את הכרטיס, "זה לא עובר!"

בקופה הסמוכה עמדו נשים בתור (והן כבר לא היו מציגות, הן היו קונות אמיתיות לגמרי...) שהביטו על המתרחש מהצד. הקופאית כבר הניחה שלט - יצאתי להפסקה וציפתה מה'קונה' להזדרז, כדי שתוכל אכן לסיים. הקונה-המציגה עמדה במבוכה, החזיקה ביד את הלחם והחלב והתחילה לדמוע: אני לא יכולה לחזור הביתה בלי לחם. אין לי מה לתת לילדים שלי לארוחת צהריים. מאיפה יהיה לי לשלוח סנדוויץ' לבת שלי מחר לבית הספר? מה את אומרת? אולי אקח את המוצרים עכשיו ואבוא לשלם בעוד יום-יומיים?

המוכרת ענתה לה בחוסר נעימות: אני מצטערת, גברתי, אבל זו לא הצרכניה שלי. אני לא יכולה למכור בהקפה. הייתי שמחה לתת לך, אבל אני בסך הכל מוכרת פה...

גם אני, שנחבאתי לא בארון צדדי, לא הלב השופע שגיליתי

כל הנשים שעמדו מן הצד, הקשיבו לדיבורים בכאב. הקונה התחננה: תביני אותי, אני לא יכולה לחזור הביתה בלי אוכל לילדים. מה בסך הכל לקחתי? לא מעדן, לא גבינה צהובה ואפילו לא לבן. רק גבינה וחלב!

אשה אחת שעמדה בתור הסמוך ושמעתי את הטון הכאוב, התקרבה לקופה. היא לא ידעה שהיא מתועדת, אבל היא לא היתה מסוגלת לעמוד עם עגלה עמוסה במוצרים, כשלפניה עומדת אמא יהודיה שלא יכולה להביא לילדים שלה לחם וחלב.

"גברת, זה בסדר! אני משלמת לך על הקניה. את יודעת מה? רוצי תביאי לך מעדנים, גבינה צהובה ועוד כמה כיכרות לחם. אני רוצה לזכות לשלם לך..."

עד שהקונה הענייה כביכול הודתה לה, לכדו המצלמות את האשה הנדיבה הזו רצה במקומה למקרה וממלאה שקית במעדנים, בקבוק שוקו, קוטג', גבינה צהובה ועוד קצת ממתקים שהיא אספה במהירות מהמדפים ושילמה בקופה.

גם אני, שנחבאתי בארון צדדי, לא האמנתי לטוב הלב האמיתי והשופע שראיתי!

זה היה השלב שבו ניגשנו לאשה הנדיבה וחשפנו בפניה את המצלמות. סיפרנו לה על המיזם של לחם וחלב לכל ילד וביקשנו את רשותה להראות את ההקרנה הזו למשתתפות הדינר.

חזרנו על הסצנה הזו כמה פעמים, בכל פעם עם נשים אחרות שעמדו בתור, כשרק הקופאית והקונה חזרו על עצמן. התגובות האנושיות של נשים שנחשפו לכאב של אמא שלא יכולה לשלם על אוכל לילדים, היו מרגשות ונוגעות ללב! לכולנו עמדו דמעות בעיניים של: מי כעמך ישראל!

כמובן רק נשים שהסכימו ואישרו שיצפו בהן השתלבו במצגת וכאלו שסרבו - נמחקו מיד מהצילומים...

זמן מה אחר כך עמדתי בדינר כצופה מהצד. המצגת עלתה כשציבור הנשים מביט בה בהתרגשות. האשה מתחננת... עוד אשה תורמת לה, אחרת מאמצת אותה בחום, מישהי דוחפת לה שטר ליד, אהבת ישראל אמיתית!

סיימנו את המצגת בפניה נוקבת: גם לפניך עומדות עכשיו אמהות יהודיות שבסך הכל רוצות לתת לחם וחלב לילדים. לא תעזרי להן לתת אותם?

בחושך ששרר באולם, לא ראיתי את קו הלב שבכף ידן, אבל כן הרגשתי אותו: ארון, יהודי, עמוק וחזק. קו לב מרגיש!